

ע"פ 8831/05/18 - יצחק אלק סננס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 8831-05-18 סננס נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת ד"ר חיה זנדברג
המערער יצחק אלק סננס
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק-דין

ערעור על פסק-דין של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט נאיל מהנא) מיום 8.1.2018 בתת"ע 5276-12-17 ועל החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בתיק הנ"ל מיום 27.2.2018.

כתב האישום

1. ביום 10.12.2017 הוגש נגד המערער כתב אישום לבית משפט השלום בירושלים (תת"ע 5276-12-17), ובו נטען כי ביום 2.1.2017 בשעה 09:23, לא ציית לאור אדום שהיה ברמזור בכיוון נסיעתו, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

פסק-הדין

2. ביום 8.1.2018 התקיים דיון בבית המשפט קמא בכתב האישום. ב"כ המאשימה ציין כי "הנאשם זומן כדין לדיון היום בבית המשפט. מאחר והנאשם לא התייצב, אבקש בהתאם לחוק לדון אותו בהעדרו". לאחר שבית המשפט נוכח כי הנאשם זומן כדין, הוא הרשיע את הנאשם בביצוע המיוחס לו בכתב האישום. במסגרת הטיעונים לעונש, ביקש ב"כ המאשימה "לא פחות מקנס מקורי". בית המשפט קמא גזר את דינו של המערער, והטיל עליו את הקנס המקורי בסך של 1,000 ₪.

הבקשה לביטול פסק-הדין

3. ביום 26.2.2018 הגיש המבקש לבית המשפט קמא תצהיר קצר שבו נאמר כך ביחס לדיון מיום 8.1.2018:

"2. אני מצהיר כי לא ידעתי על מועד דיון זה ולא קיבלתי לידי הזמנה מבית משפט.

3. לאור זאת, מן הצדק כי בית המשפט הנכבד יבטל את גזר הדין שניתן ביום 8.1.18".

4. ביום 27.2.2018 החליט בית המשפט קמא בבקשה לביטול פסק-דין כדלקמן:

"אישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט מלמד כי הזימון נשלח למבקש בדואר, אך הוא לא טרח לאסוף אותו. מדובר בחזקת מסירה כדין וכל עוד לא הופרכה יש להניח כי המבקש נמנע מלקבל את דבר הדואר. בנוסף, העונש שהוטל על המבקש אינו חורג מהקנס המקורי ולכן לא יגרם עיוות דין לנאשם בהשארת גזר הדין על כנו.

כללו של דבר, הבקשה נדחת".

הערעור

5. ביום 3.5.2018 הגיש המערער את הודעת הערעור בתיק הנוכחי. המערער, שייצג את עצמו, טען בהודעת הערעור כך:

"הנני מצהיר כי לא ידעתי על מועד דיון הראשון ולא קיבלתי לידי הזמנה לבית משפט, ובהחלטה מיום ה-27 החליט השופט שמכיוון שנשלח זימון ולא הגעתי לאסוף זה כאילו נשלח ואני לא טרחתי ולכן השופט לא מוכן לקבל את בקשתי לדיון נוסף, והרי זה פלא בעיני אני זה שהגשתי בקשה להישפט לאחר שקיבלתי את הדו"ח מהשוטרת ואני חושב שנעשה לי עוול גדול במתן דו"ח זה אז מדוע שלא אקח את הבקשה לזימון??? הרי זה הוגש ביוזמתי הבלעדית!!!

וכן מכיוון שיש בעיות גדולות בדואר קראו לי לצערי מספר פעמים שלא קיבלתי שום הודעה אך בדואר צוין שנשלח הודעה.

לאור זאת, מן הצדק אני מבקש כי בית המשפט הנכבד יכבד את בקשתי לדון שוב בתיקי".

6. במהלך הדיון בערעור, טען המבקש כי לא ביצע את העבירה בה הורשע, והוסיף וטען כי ביכולתו להביא ראיות שיתמכו בטענתו לפיה לא קיבל את דבר הדואר ובטענותיו לעניין אי ביצוע העבירה.

7. מנגד, ב"כ המדינה טען כי לפי החוק והפסיקה דין הערעור להידחות, וכי טענותיו של המערער על כך שדבר הדואר לא הומצא לו נטענו בעלמא, ללא כל ראיה תומכת.

8. בנסיבות המקרה, ונוכח העובדה שהמערער לא היה מיוצג, החלטתי ביום 26.6.2018 כי המערער יוכל להשלים עד ליום 5.9.2018 את ערעורו באמצעות מסמכים בכתב, שיהיה בהם כדי לתמוך בטענותיו, הן הטענות הנוגעות להעדר זימון לדיון הן הטענות הנוגעות לטענות ההגנה בנוגע לאישום גופו. או - לחלופין - להודיע כי הוא חוזר בו מהערעור. עוד הוחלט, בהסכמת הצדדים, כי פסק-הדין יישלח לצדדים באמצעות הנט או באמצעות הדואר.

9. ביום 6.9.2018, משהמערער לא הגיש כל השלמה או הודעה, ניתנה על ידי החלטה לפיה "בנסיבות, אני רואה את המערער כמי שוויתר על זכותו להגיש השלמה או הודעה כאמור, והחלטה תינתן על סמך החומר שבתיק".

דין והכרעה

10. לאחר העיון, החלטתי לדחות את הערעור.

11. בצדק הפנה ב"כ המדינה להלכת **סאלם** (רע"פ 8427/17, פורסם ב**נבו** (2017)), שם קבע בית המשפט העליון לאמור:

"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים; מסירת הזימון לאדם בוגר בכתובתו הרשומה של המבקש מהווה מסירה כדין; **טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין**; ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות, הגם שבמקרים המתאימים ניתן לטעון לקיומו של חשש לעיוות דין; גם טענות בדבר חוסר האפשרות לקבל את דבר הדואר, בשל שהייה בחו"ל, שהייה ממושכת במקום אחר בארץ, אשפוז בבית חולים וכיוצ"ב, יש לתמוך במסמכים ואין לקבל טענות מעין אלה ללא תימוכין מספיקים" (שם, בפסקה 35 לפסק-הדין. ההדגשה הוספה).

12. ועוד נקבע בעניין **סאלם** הנ"ל כי:

"אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין" (שם, בפסקה 37 לפסק-הדין).

13. וראו גם חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974.

14. המערער טען טענות בדבר אי המצאת ההזמנה לדין, וכן (במידה מסוימת) ביחס לעבירה שיוחסה לו, אך הטענות לא נתמכו בכל מסמך שהוא, ולו בראשית ראיה.

15. בנסיבות המקרה, ובשל כך שהמערער לא היה מיוצג, ניתנה למערער האפשרות להשלים את טענותיו בעניין זה, ולהגיש מסמכים תומכים, אך המערער לא עשה כן עד עתה.

16. לפיכך, ובהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, משהמערער לא תמך את טענותיו בראיות כלשהן, חרף הזדמנות שניתנה לו לעשות כן, לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטתו של בית המשפט קמא לדחות את בקשתו של המערער לביטול פסק-הדין שניתן בהעדרו.

17. בנסיבות אלו, הערעור נדחה. המערער יוכל לשלם את הקנס שנגזר עליו על-ידי בית המשפט קמא עד ליום 25.10.2018.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתנה היום, ז' תשרי תשע"ט, 16 ספטמבר 2018, בהעדר
הצדדים.